

Mời các bạn cùng tham khảo Văn mẫu **Phân tích nhân vật Bơ-men trong truyện ngắn Chiếc lá cuối cùng của O Hen-ri** lớp 8 được chúng tôi chọn lọc và giới thiệu ngay dưới đây nhằm giúp các em học sinh mở rộng vốn từ và tham khảo thêm các ý tưởng cho bài viết của mình.

Dàn ý bài Phân tích nhân vật Bơ-men trong truyện ngắn Chiếc lá cuối cùng chi tiết nhất

Tìm hiểu đề bài

1. Kiểu đề: Phân tích nhân vật.
2. Nội dung: Bơ-men là một nghệ sĩ nghèo, giàu lòng nhân ái. Với tất cả tâm huyết và tài năng của mình, Bơ-men đã sáng tạo ra một kiệt tác để cứu sống một con người.
3. Dẫn chứng: Truyện “Chiếc lá cuối cùng”.

Dàn bài chi tiết

A. Mở bài

- Truyện “Chiếc lá cuối cùng” là câu chuyện cảm động về tình bạn, lòng nhân ái.
- Nhân vật Bơ-men để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người đọc.

B. Thân bài

a) Bơ-men

- Bơ-men và hai cô bạn họa sĩ nghèo sống trong căn hộ thuê.
- Cuộc sống của cụ Bơ-men nghèo khổ, cô đơn, cả cuộc đời ước mơ vẽ một bức tranh kiệt tác.

b) Lòng vị tha của Bơ-men:

- Thương xót cảnh ngộ của Giôn-xi.
- Không ngần ngại gian nan tìm cách cứu Giôn-xi về với cuộc sống.
- Dồn cả tâm lực, tài năng để vẽ lên tường một chiếc lá đem lại cho Giôn-xi một niềm hi vọng về sự sống.

- Cứu sống được Giôn-xi, Bơ-men đổi cả tính mạng. Bơ-men qua đời trong sự tiếc thương của mọi người.

C. Kết luận

- Bơ-men, người nghệ sĩ giàu lòng nhân ái và sống vì nghệ thuật đích thực hướng tới con người.

- “Chiếc lá cuối cùng” do Bơ-men sáng tạo trở thành kiệt tác duy nhất trong cuộc đời nghệ thuật của ông.

Bài văn Phân tích nhân vật Bơ-men trong truyện ngắn Chiếc lá cuối cùng mẫu số 1

Đọc truyện “Chiếc lá cuối cùng” của nhà văn Mỹ O-Hen-ri ta bồi hồi xúc động về tấm lòng nhân ái cao cả của một người họa sĩ nghèo, cô đơn. Vì tình thương yêu con người, để đem lại niềm tin và sự sống cho một người, Bơ-men đã sẵn sàng hi sinh cả tính mạng của mình.

Câu chuyện kể về hai họa sĩ Giôn-xi và Xiu, họ cùng chung sở thích về nghệ thuật... và cùng nhau thuê một căn phòng ở tầng thượng để làm xưởng vẽ. Làng Grinch kì dị và cổ kính này là một “biệt khu” phía tây công viên Oa- sinh-ton với những phố xá chạy ngang chạy dọc lung tung, đây là nơi trú ngụ của những nghệ sĩ nghèo. Giôn-xi tội nghiệp đã bị chứng bệnh viêm phổi đánh ngã. Bệnh tình trầm trọng có thể nói mười phần chỉ còn hi vọng một mà thôi. Nhưng điều tệ hại nhất đến với Giôn-xi là nàng đã tuyệt vọng nghĩ rằng mình không thể khỏi bệnh được. Giôn-xi chán ngán tất cả, không có niềm tin để bám víu, nàng đã cảm nhận được cái chết đang đến gần. Theo lời bác sĩ, y học cũng bó tay, mọi thứ thuốc men đều không có tác dụng khi người bệnh không muốn sống nữa. Ngày ngày, Giôn-xi nhìn ra ngoài cửa sổ và đếm từng chiếc lá rụng, nàng đếm được: mười hai, mười một, mười v. v... Giôn-xi đinh ninh rằng khi nào chiếc lá cuối cùng trên cây thường xuân rụng thì nàng cũng ra đi. Xiu, hết lòng thương yêu như người chị, người mẹ, chăm sóc, khuyên nhủ, động viên nhưng bất lực, Giôn-xi vẫn sống trong tuyệt vọng và chờ đợi chiếc lá cuối cùng lìa cành, chờ đợi cái chết.

Làm thế nào để cứu Giôn-xi? Xiu tìm đến cụ Bơ-men kể cho cụ nghe về ý nghĩ kì quặc đó của Giôn-xi và hi vọng một sự cứu giúp. Bơ-men là một họa sĩ sống cô đơn trong một gian buồng tối om ở tầng dưới. Cụ đã ngoài sáu mươi, là ông già nhỏ nhắn có bộ râu loăn xoăn “lòa xòa xuống cái thân hình như thân hình một tiểu yêu”. Bơ-men là một họa sĩ đã cầm bút vẽ bốn mươi năm nhưng đều gặp thất bại. Cụ phải kiếm sống bằng cách làm người mẫu cho các họa sĩ. Nhưng người nghệ sĩ bất hạnh ấy vẫn nung nấu một mong ước cao đẹp sẽ “vẽ một bức tranh kiệt tác, nhưng chưa bao giờ bắt đầu cả”, ước mơ vẫn là ước mơ, nó vẫn nằm trên giá vẽ!

Nhưng bên trong con người kì quái, dữ tợn, lúc nào cũng sặc sụa mùi rượu loại nặng ấy lại có một thế giới tâm hồn rất phong phú, đẹp đẽ. Khi nghe Xiu kể lại chuyện đau buồn của người bạn Giôn-xi, cụ đã xúc động “cặp mắt đỏ ngầu, nước mắt chảy ròng ròng” và hét to lên: “Sao! Trên đời này lại có những người ngớ ngẩn muốn chết vì một cây leo chết tiệt nào đó rụng hết lá ư?”. Lòng nhân ái được khơi dậy, thôi thúc người nghệ sĩ già cô đơn ấy phải tìm cách cứu sống một con người bằng cách đem lại một niềm tin, niềm hi vọng của sự sống. Và chỉ có chiếc lá, chiếc lá cuối cùng của cây thường xuân bám trên bức tường gạch không bao giờ rụng mới cứu sống được Giôn-xi. Quả vậy, qua một đêm mưa vùi dập và những cơn gió phũ phàng, chiếc lá cuối cùng vẫn còn trên cây. Sáng tinh dậy, Giôn-xi ngạc nhiên nhìn thấy chiếc lá vẫn còn: “Em cứ tưởng là nhất định hôm đó nó đã rụng. Em nghe thấy gió thổi. Hôm nay nó sẽ rụng thôi và cùng lúc đó thì em sẽ chết”. Nhưng ngày hôm sau, chiếc lá vẫn còn đó. Niềm hi vọng nhen nhóm trong lòng cô gái, Giôn-xi vui vẻ trở lại và bệnh tình cũng giảm dần, sự sống trở lại.

Chiếc lá cuối cùng, “một kiệt tác” của Bơ-men đã cứu sống Giôn-xi. Người nghệ sĩ già đó đã sáng tạo kiệt tác “Chiếc lá cuối cùng” trong một hoàn cảnh thật đặc biệt. Ta hãy hình dung cái không gian, thời gian mà người nghệ sĩ ấy dồn hết tâm huyết để tạo nên một chiếc lá y như thật, chiếc lá cuối cùng trên cây leo thường xuân. Không gian và thời gian sáng tạo của Bơ-men thật khủng khiếp. Có lẽ trong lịch sử của hội họa nhân loại chưa từng có một họa sĩ nào đã cầm bút vẽ trong một hoàn cảnh đặc biệt như vậy. Bất chấp hiểm nguy, trong cái đêm mưa gió khủng khiếp, trên một chiếc thang chênh vênh dựa vào tường, với ánh sáng mờ tỏ của chiếc đèn bão cầm tay, Bơ-men đã dồn hết tâm lực và tài năng để vẽ lên một chiếc lá. Bơ-men lặng lẽ vẽ không một ai hay biết, sáng hôm sau bác gác cổng thấy cụ ôm nặng trong căn phòng, giày và áo quần ướt sũng, lạnh buốt. Rồi hôm sau, Bơ-men qua đời vì sung phổi nặng.

Người nghệ sĩ ra đi vĩnh viễn nhưng để lại một kiệt tác. Đây là tác phẩm nghệ thuật đích thực đầu tiên và cuối cùng của Bơ-men, một kiệt tác duy nhất để lại cho đời như cụ đã hằng ước mơ. Mặc dù, lúc vẽ chiếc lá lên tường gạch, Bơ-men không có dụng ý làm nghệ thuật mà chỉ hành động với một động cơ thôi thúc là tìm cách giải thoát cô bé khốn khổ ra khỏi sự ám ảnh của cái chết đang tới gần, trả một con người về với sự sống. “Chiếc lá cuối cùng” là kết tinh của một tấm lòng nhân ái cao cả, nó là một tác phẩm nghệ thuật chân chính. Điều đó nói lên rằng: nghệ thuật luôn luôn hướng tới sự sống và hạnh phúc của con người, người nghệ sĩ vì cuộc sống con người mà sáng tạo. Cao cả và thiêng liêng biết nhường nào khi người nghệ sĩ đã dám hi sinh cả tính mạng để phục vụ cho nghệ thuật. Bơ-men đã cứu sống một con người bằng nghệ thuật và người nghệ sĩ ấy đã đánh đổi bằng cả cuộc sống của chính bản thân mình. Đọc “Chiếc lá cuối cùng” của Ô. Hen-ri, chúng ta càng thêm tin tưởng ở con người, con người sống với nhau bằng tình nhân ái và

lòng vị tha. Chúng ta cần trân trọng những tác phẩm nghệ thuật đích thực hướng tới con người, vì sự sống của con người.

Phân tích nhân vật Bơ-men trong tác phẩm Chiếc lá cuối cùng mẫu 2 tuyển chọn

Tình thương yêu trong cuộc sống được biểu hiện trên rất nhiều ngôn ngữ và hành động. Có khi là cái nắm tay ấm áp, có khi là sự chia sẻ đồng cảm với nỗi đau mắt mờ với những người bất hạnh hơn mình. Có khi là sự giúp đỡ về vật chất hay những món quà đầy ý nghĩa trao tặng nhau vào những lúc khốn cùng của cuộc sống.

Tình thương yêu ấy bước vào văn học trở nên đẹp đẽ và lớn lao, nó khơi gợi và nâng đỡ tâm hồn con người đến với chân thiện mỹ trong đời sống. Cụ Bơ men trong truyện ngắn "Chiếc lá cuối cùng" của nhà Văn O-hen-ri là một nhân vật như thế, một con người với tâm hồn nhân ái bao la đã cứu sống một cô họa sĩ trẻ đang đứng trước những giây phút cuối cùng đấu tranh với sự sống của chính mình.

Cụ Bơ-men vốn cũng có hoàn cảnh như bao người họa sĩ khác sống ở một ngôi nhà trong khu phố nhỏ, cùng hai chị em Xiu và Giôn-xi, đời sống khó khăn, bình lặng qua ngày với những công việc tụn mẫn. Có khi ông phải tự làm mẫu vẽ để kiếm sống qua ngày.

Song, dù khốn khổ nghèo khó, vẫn không làm mất đi khát vọng của ông, ông ước mơ một ngày nào đó có thể vẽ nên kiệt tác của cuộc đời mình nhưng chưa thể hoàn thành ước nguyện ấy. Trong tinh thần của người họa sĩ già ấy luôn chứa chan nghĩa lực sống phi thường, cứng cỏi và vững lòng, sự yếu mềm của người khác luôn khiến cụ không hài lòng, bởi thế mà cụ Bơ-men luôn "chế nhạo sự cay độc và yếu mềm của bất cứ ai".

Cụ Bơ men cũng là một người có trái tim giàu lòng thương yêu, cụ quan tâm đến đời sống của những người xung quanh mình, đặc biệt là hai họa sĩ trẻ Xiu và Giôn xi, cụ như một vị dũng sĩ phi thường với trách nhiệm bảo vệ cho hai cô gái nhỏ như người cha bảo vệ những đứa con của mình vậy.

Khi nghe Xiu kể về hoàn cảnh của Giôn-xi cùng ý nghĩ đầy bi quan của cô gái, cụ đau lòng khôn xiết, ánh mắt đỏ ngầu, nỗi xúc động khôn nguôi cùng dòng nước mắt chảy ròng trên khuôn mặt nhăn nheo đã cho thấy một tấm lòng đồng cảm thiết tha của cụ. Lời thỏn thức dịu dàng, nghẹn ngào: "Chà tội nghiệp cô bé Giôn xi' nghe sao mà thiết tha đến thế, đó là sự thương cảm từ tận đáy lòng cụ.

Khi được Xiu dẫn lên phòng bệnh của Giôn-xi, cụ thốt lên rằng: "Trời đây không phải là chỗ cho một con người tốt như cô Giôn-xi nằm. Một ngày kia, tôi sẽ vẽ một

tác phẩm kiệt xuất và tất cả chúng ta sẽ đi khỏi nơi này". Bây giờ đây, đó không phải là khát vọng ước mơ cho riêng mình nữa mà nó là ước mơ cho con người, gắn liền với tình thương và ước muốn cao cả mang đến cuộc sống tốt đẹp hơn cho người xung quanh.

Điều mong muốn cùng tấm lòng cao cả ấy đã thôi thúc cụ vẽ nên một bức tranh tuyệt tác trong đêm mưa bão giá rét, tuyết rơi dày trời. Hơn ai hết cụ hiểu được sức khỏe của mình, thấy được sự hiểm nguy của tính mạng nhưng cụ đã chấp nhận hy sinh để mang lại niềm hy vọng cho cô gái trẻ, gián tiếp trao cho Giôn xi sức mạnh tinh thần cứu lấy sự sống chính mình.

Chiếc lá của cụ Bơ men vẽ thật đẹp, đẹp không chỉ bởi giống ý với chiếc lá bình thường khiến hai cô gái trẻ không nghi ngờ mà nó còn đẹp bởi nhân cách, bởi tấm lòng của người nghệ sĩ sáng tạo ra nó. Chiếc lá ấy là chiếc lá của niềm tin, hy vọng, chiếc lá ấy như một mầm sống thức tỉnh khát vọng sống và ước mơ của Giôn-xi.

Sau cùng cái chết của cụ Bơ men là niềm tiếc nuối xót xa cho một nhân cách đẹp phải dừng bước sự sống trước cuộc đời, cô gái trẻ Giôn-xi dần phục hồi tiếp tục sống và viết tiếp những ước mơ tốt đẹp của bao người họa sĩ chân chính như cụ. Đọc những trang văn của O-hen-ri, nghĩ về cảnh một cụ già trong đêm lạnh lẽo cô đơn đã dồn hết sức lực của mình vẽ nên một chiếc lá tuyệt mỹ.

Tác phẩm của cụ tuy đơn giản nhưng đầy ý nghĩa, cụ Bơ-men chính là một biểu tượng tuyệt vời cho lòng nhân ái cao cả, cho vẻ đẹp của những người làm nghệ thuật chân chính: "nghệ thuật vị nhân sinh". Tác phẩm chiếc lá cuối cùng là một bài ca ngọt ngào và dịu dàng về thương, lòng bác ái bao la.

Bài văn Phân tích nhân vật Bơ-men trong truyện ngắn Chiếc lá cuối cùng mẫu 3 chọn lọc

O Hen-ri là nhà văn Mỹ chuyên viết truyện ngắn, và sáng tác rất nhiều. Có những năm, số lượng các truyện ngắn của ông sáng tác lên rất cao: 65 truyện năm 1904, 50 truyện năm 1905... Một số truyện mang ý nghĩa phê phán xã hội rõ rệt. Một số truyện khác thường nhẹ nhàng, toát lên tinh thần nhân đạo, thương yêu người nghèo khổ, rất cảm động.

"Chiếc lá cuối cùng" là một truyện giàu tình yêu thương của các nghệ sĩ nghèo. Đặc biệt, nhân vật Bơ-men là nhân vật tiêu biểu cho tình yêu thương cao cả ấy. Tìm hiểu nhân vật Bơ-men, ta càng hiểu sức sống lâu dài của truyện Chiếc lá cuối cùng.

Chiếc lá cuối cùng là thế giới của những họa sĩ nghèo. Đó là không gian chật hẹp của Gri-niz bị chia nhỏ, chật chội. Đã chật chội lại mọc rêu và cô quạnh hoang tàn. Đó là không gian thích hợp cho những người nghèo cư ngụ. Họ gồm có ba họa sĩ: cụ Bơ-men và hai cô họa sĩ trẻ.

Thời gian họ quen nhau không lâu, thế mà ở họ lại sáng lên tình yêu thương ruột thịt hiếm có. Họ thu thập không cao nhưng có chung một lòng yêu nghệ thuật, ước mơ sáng tác một tác phẩm để đời. Mùa đông băng giá là điều kiện để bệnh viêm phổi, tên phá hoại này so tài với mọi đối thủ. Hấn đánh vào Giôn-xi, cô họa sĩ nhỏ bé, thiếu máu khiến cô ta lảo đảo. Nghèo, không tiền thuốc, không thân nhân ở gần, cô chỉ có một niềm tin đón đầu là cô đơn chuẩn bị cho chuyến đi xa xôi bí ẩn của mình.

Và cô bệnh nhân ấy yên trí là mình không thể khỏi đã bình thản lạnh lùng làm cái việc nhìn qua cửa sổ, trong tư thế nằm trên giường bệnh đếm từng chiếc lá thường xuân, đang rụng dần trong gió lạnh. Đối với Giôn-xi, chiếc lá là biểu tượng của thước đo thời gian, thước đo cuộc đời của cô. Cô rơi vào tình trạng bi quan đến mức có những ý nghĩ lạ lùng: "Những chiếc lá trên cây thường xuân, khi nào chiếc lá cuối cùng rụng thì em cũng ra đi thôi. Em biết điều đó đã ba ngày nay rồi. Ông bác sĩ không nói với chị sao?"

May sao, Giôn-xi còn có Xiu luôn cận kề chăm sóc, an ủi cô: "Chị muốn ở bên cạnh em kia. Và lại chị không muốn em cứ nhìn mãi những chiếc lá thường xuân vờ vẩn đó nữa". Xiu đi tìm cụ Bơ-men, mời cụ ngồi làm mẫu để vẽ và trình bày tâm trạng của Giôn-xi. Cụ đã ngoài sáu mươi và có một bộ râu như Mũi-dơ của Mi-ke-lăng-giơ loăn xoăn trừ cái đầu như đầu thần Xa-tia lòa xòa xuống cái thân hình một tiểu yêu.

Bơ-men là người thất bại trong nghệ thuật. Cụ đã già rồi mà tấm vải vẽ vẫn còn trống trơn. Cụ chưa vẽ được gì, chẳng phải cụ không có tài, mà chính là cụ bản khoán, trần trở gần suốt cuộc đời, chưa biết vẽ gì cho xứng đáng là một kiệt tác: Trên giá vẽ ở góc buồng là một tấm vải trống trơn, từ hai mươi lăm năm nay vẫn cứ chờ đợi mãi nét vẽ đầu tiên của bức tranh kiệt tác.

Có ước mơ chân chính, suy nghĩ đã nhiều nhưng vẫn còn đó sự trần trở!Biết vẽ gì? Ngay lúc Giôn-xi tuyệt vọng, gần tuyệt mệnh là lúc cụ uống rượu nặng quá độ. Xiu tìm thấy cụ sặc sụa mùi rượu dâu loại nặng trong gian buồng tối om om của cụ ở tầng dưới. Có lẽ vì cụ thất vọng, trần trở mãi mà vẫn không đặt bút vẽ được bức tranh kiệt tác.

Bên cạnh ước vọng cao quý về nghệ thuật, cụ còn có một tình cảm đặc biệt đối với hai cô họa sĩ như là tình cha con. Thực vậy, cụ là một ông già nhỏ nhắn dữ tợn, hay

chế nhạo cay độc sự mềm yếu của bất kì ai, và tự coi mình là một con chó xồm lớn chuyên gác cửa bảo vệ hai nữ nghệ sĩ trẻ ở phòng vẽ tầng bên.

Với cá tính ấy, tình thương ấy, khi nghe kể về ý nghĩ kì quặc của Giôn-xi cụ phản ứng thật quyết liệt: "Sao trên đời này lại có những người ngớ ngẩn muốn chết vì một cây leo chết tiệt nào đó rụng hết lá ư? Tôi chưa bao giờ nghe thấy một chuyện như thế cả". Tuy nhiên, đó chỉ là một thoáng, sự thực, cụ đang thai nghén một tác phẩm kiệt xuất, cụ sắp làm một việc đầy ý nghĩa hi sinh.

Một ngày mới lại về, Giôn-xi thều thào ra lệnh kéo chiếc màn để cô nhìn ra ngoài. Tất nhiên, Xiu không muốn nhưng vẫn làm theo. Nhưng ô kìa, sau trận mưa và những cơn gió phũ phàng... vẫn còn một chiếc lá thường xuân bám trên tường gạch. Tuy ở gần và cuống lá còn giữ màu xanh sẫm, nhưng rìa lá hình răng cưa, đã nhuộm màu vàng úa, tuy vậy, chiếc lá dũng cảm vẫn bám vào cành...

Một ngày qua cho đến hoàng hôn chiếc lá đơn độc vẫn bám lấy các cuống của nó ở trên tường và rồi màn đêm cùng với mưa và gió bắc lồng lộn đập mạnh vào cửa sổ mưa rơi lộp độp... Chiếc màn xanh lại được kéo lên khi buổi sáng lại về. Chiếc lá thường xuân vẫn còn đó.

Và Giôn-xi chợt hiểu ra có một cái gì đó làm cho chiếc lá cuối cùng vẫn còn đây để em thấy rằng mình đã tệ như thế nào và hi vọng một ngày nào đó sẽ được về vịnh Na-plơ lại trời dấy trong cô: cùng với niềm hi vọng ấy nhựa sống lại lên men, nghị lực và mầm sống lại hồi sinh, khiến bác sĩ phải thốt lên: được năm phần mười rồi.

Như vậy, điều gì đã khiến Giôn-xi khỏe trở lại? Có thể một phần do thuốc men phát huy hiệu lực, có thể một phần do bàn tay chăm sóc chu đáo của Xiu. Nhưng bao trùm lên tất cả, cái đã lôi Giôn-xi ra khỏi con đường dẫn về cõi hư vô là màu xanh của chiếc lá thường xuân, chiếc lá cuối cùng trên chiếc tường đối diện với phòng của họ.

Chiếc lá đó chẳng bao giờ nó rung rinh hoặc lay động khi gió thổi. Bởi vì đó chính là tác phẩm kiệt xuất của cụ Bơ-men. Cụ đã vẽ nó vào cái đêm mà chiếc lá cuối cùng đã rụng. Và đã tạo được tác phẩm kiệt xuất ấy, cụ Bơ-men đã không ngần ngại đổi nó bằng cuộc sống của chính mình. Nghệ thuật chân chính mang chức năng sinh thành và tái tạo. Nó thức dậy niềm tin và cuộc sống. Nó mở đường cho những khát vọng lớn lao, nó chấp cánh cho những ước mơ tái tạo.

Do vậy, hình tượng Bơ-men đã tạo được ấn tượng sâu sắc. Bơ-men đã đánh bại được tử thần, trả lại màu xanh cho chiếc lá úa, trả lại màu hồng cho đôi má Giôn-xi, trả lại niềm tin và nghị lực cho tâm hồn yếu đuối. Ước mơ một đời chưa thực

hiện, thai nghén và thực hiện tác phẩm bằng cả con tim yêu thương mà phần nộ, phần nộ với sự mềm yếu của bất kì ai.

Nhưng điều quan trọng hơn cả là cụ Bơ-men - con người tốt - có lòng yêu thương đối với Giôn-xi trong điều kiện có thể của mình. Thương yêu chân thành đến độ hi sinh, sáng tác trong giá lạnh để bảo vệ niềm hi vọng cho Giôn-xi. Đó là lòng yêu người yêu nghệ thuật của cụ Bơ-men.

Văn mẫu Phân tích nhân vật Bơ-men số 4 hay nhất

Trích đoạn Chiếc lá cuối cùng trong tác phẩm cùng tên của nhà văn O Hen-ry là trích đoạn hay và giàu ý nghĩa. Đoạn trích là bài ca ca ngợi sức mạnh của tình yêu thương đối với mỗi con người. Và tình yêu thương, sự hi sinh cho người khác được thể hiện rõ nét qua nhân vật cụ Bơ-men.

Cụ Bơ-men được giới thiệu là một họa sĩ nghèo, đã ngoài sáu mươi tuổi. Cụ ở cùng tòa nhà với hai họa sĩ trẻ là Xiu và Giôn-xi. Đã theo nghiệp vẽ hơn bốn mươi năm nay cả đời cụ chỉ có một mơ ước sẽ vẽ được một bức tranh kiệt tác để lại cho hậu thế. Nhưng năm tháng trôi qua, nguyện ước của cụ vẫn chưa thể thực hiện được. Cụ hiện làm mẫu vẽ cho các họa sĩ trẻ nhằm kiếm sống qua ngày.

Đằng sau vẻ ngoài xù xì, gai góc ấy, ta thấy trong cụ là con người có tấm lòng nhân hậu và yêu thương người khác sâu sắc. Ngày biết tin Giôn-xi có những ý nghĩ điên rồ, rằng sẽ chết khi chiếc lá cuối cùng rơi xuống, cụ đã vô cùng đau đớn, thương xót và cũng giận dữ khi Giôn-xi có những suy nghĩ yếu đuối đến như vậy.

Có lẽ trong lúc Xiu buồn rầu, chán nản kéo chiếc rèm lên sau một đêm mưa gió bão bùng để cho Giôn-xi xem, thì từ căn phòng bên dưới cũng là lúc cụ Bơ-men mở tung cánh cửa sổ và đi đến một quyết định cao thượng. Hi sinh bản thân mình cho người khác đâu phải là chuyện đơn giản, dễ dàng, người ta có thể chia nhau cái bánh, miếng cơm, manh áo, nhưng mấy ai dễ chia nhau sinh mạng. Ấy vậy mà cụ Bơ-men đã dũng cảm làm được điều ấy.

Trong đêm mưa gió điên cuồng, cái lạnh thấu vào da, cụ Bơ-men đã mang những dụng cụ cần thiết, một chiếc thang, chiếc đèn bão, màu mực để vẽ nên kiệt tác của mình. Kiệt tác đó được vẽ nên từ tình yêu thương, sự hi sinh cao cả bởi vậy đã đem lại sự sống cho Giôn-xi.

Sáng hôm sau, khi nhìn thấy chiếc lá cuối cùng vẫn dũng cảm treo bám trên cây, Giôn-xi đã không khỏi ngỡ ngàng và nhận ra những suy nghĩ sai lầm của bản thân: “Muốn chết cũng là một cái tội”. Cô đã vực lại niềm tin và sự sống trong mình.

Nếu không có chiếc lá đó, hẳn Giôn-xi đã bỏ phí cả cuộc đời đang rộng mở phía trước.

Còn đối với cụ Bơ-men sau đêm chiến đấu với cái lạnh lẽo, giá rét, cụ đã mắc căn bệnh sưng phổi và mất không lâu sau đó. Nhưng có lẽ cái chết của cụ cũng không làm cụ vướng bận điều gì, bởi cụ đã thực hiện được nguyện ước của đời mình đó là vẽ nên một bức tranh kiệt tác. Chiếc lá cuối cùng được coi là một kiệt tác bởi trước hết ở độ chân thực của nó.

Chiếc lá giống thật đến nỗi, con mắt họa sĩ của hai cô gái cũng không hề nhận ra đó chỉ là sản phẩm của màu vẽ. Không chỉ vậy, chiếc lá được vẽ nên bằng tình yêu thương sự hi sinh cao cả của cụ Bơ-men. Và cuối cùng nó là một kiệt tác bởi đã đem lại hi vọng sống cho một con người. Giúp Giôn-xi thoát khỏi lưỡi hái tử thần.

Bởi tất cả những lí do trên nên Chiếc lá cuối cùng đã trở thành kiệt tác nghệ thuật trong cuộc đời cụ Bơ-men. Đồng thời bức tranh ấy cũng gửi gắm đến bạn đọc thông điệp về giá trị của tác phẩm nghệ thuật: một tác phẩm nghệ thuật chân chính là sinh ra để phục vụ con người, để khiến con người trở nên tốt đẹp hơn.

Nhân vật cụ Bơ-men không được tác giả tập trung phác họa quá nhiều, mà chỉ là những nét phác thảo hết sức ngắn ngủi. Nhưng cũng chỉ cần có vậy thôi, ta cũng cảm nhận được giá trị nhân văn và những thông điệp ý nghĩa tác giả muốn gửi gắm qua nhân vật này. Sống là để yêu thương, sẵn sàng san sẻ và hi sinh, đó là lẽ sống cao đẹp mà bất cứ ai cũng cần hướng đến.

CLICK NGAY vào **TÀI VỀ** dưới đây để download Văn mẫu **Phân tích nhân vật Bơ-men trong truyện ngắn Chiếc lá cuối cùng của O Hen-ri** Ngữ văn lớp 8 hay nhất file word, pdf hoàn toàn miễn phí.